

конференції. (16-17 травня 2019 року). Тернопіль: ФОП Паляниця В. А., 2019. С. 205-207.

5. Чикуркова А.Д., Бочкарьова О.В. Наукові підходи до визначення ефективності публічного управління. Сучасні напрями та перспективи розвитку агро- та електроінженерії: зб. тез міжнар. наук.-практ. конф., (Бережани, Тернопільська обл., 16 листопада 2018 року). Бережани: ФОП Паляниця В. А., 2018. С. 112-114.

Сабадаш Дмитро

Студент 3 курсу спеціальності

“Публічне управління та адміністрування”

Науковий керівник: **Покотильська Н.В.**

к.е.н., доцент кафедри

менеджменту, публічного управління та адміністрування

Подільський державний аграрно-технічний університет,

м. Кам'янець-Подільський

ЗАЛУЧЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙ В РЕГІОНИ

Розвинені міста сьогодні — це ключові джерела наповнення державного та місцевих бюджетів. Це наукові, економічні та політичні центри.

Завдяки децентралізації їх вплив на державний розвиток посилюється. Об'єднані територіальні громади, міста і селища отримують можливість розпоряджатися власними коштами, але перевагу мають ті, що роблять все для їх залучення.

Зростає також інтенсивність конкуренції. Поки світові мегаполіси отримують все більші переваги у конкурентній боротьбі, українські міста, які не працюють над інвестиційною привабливістю, втрачають час і можливості.

Два роки поспіль BRDO досліджує особливості ведення бізнесу в регіонах на основі методології Світового банку та складає рейтинг Regional Doing Business.

Сучасний європейський вибір України на шляху її інтеграції в високотехнологічне конкурентне середовище вимагає вирішення проблем залучення інвестиційних ресурсів, забезпечення їх раціонального

використання та стимулювання інвестиційної активності в усіх сферах діяльності [1].

Аналізуючи, наскільки легко в різних містах України відкривати підприємства, сплачувати податки, реєструвати ділянки або отримувати дозвіл на будівництво, наскільки доступні електронні сервіси, чи легко приєднатися до електромереж.

Очевидно, що первинними факторами для залучення інвестицій є безпека приватної власності, розвиток інфраструктури та політична стабільність. Однак і без згаданих вище критеріїв, що регулюються на місцевому рівні, наші регіональні центри не зможуть виграти конкуренцію навіть на Східно-європейському просторі.

Завдяки дослідженню ми можемо припустити, яка імовірність того, що потенційний іноземний інвестор надасть перевагу українському, а не угорському містечку, де процедура одержання дозволів на будівництво удесятеро дешевша, але створення підприємства потребує більше часу.

Одним з успішних кейсів стало зниження ставки пайового внеску для нежитлових приміщень у Чернігові в сто разів та пришвидшення процедур, які у сфері будівництва тепер удвічі швидші, ніж у хорватській столиці Загребі, та незрівнянно дешевші за Київські. Це підняло місто в рейтингу і допомогло залучити інвесторів.

Розвиток економіки будь-якого регіону нерозривно пов'язаний з інвестиційними процесами [2]. Саме обсяг залучення, використання чи обмеження інвестицій керівництво області може визначати суб'єктивно відповідно до соціально-економічних та національних особливостей регіону. Незважаючи на це, питання активізації інвестиційної діяльності є досить актуальним, як для України загалом, так і для кожної області зокрема.

Проблеми інвестиційної діяльності та залучення інвестиційного капіталу в економіку досліджували такі науковці: Л. Борщ, А. Гальчинський, П. Самуельсон, А. Пересада, П. Саблук, А.Гайдучський, А. Дука, Т. Шталь, В. Савчук, М. Бандура, В. Хобта, В. Шевчук та інші. Однак, незважаючи на

значні дослідження науковців, питання інвестиційного процесу, джерел фінансування та напрямів активізації інвестиційної діяльності в області вимагають подальшого дослідження.

Згідно з ч. 1 ст. 2 Закону «Про інвестиційну діяльність» інвестиційна діяльність – це сукупність практичних дій суб'єктів права щодо реалізації інвестицій. Пункт 4 Положення (стандарту) бухгалтерського обліку 4 «Звіт про рух грошових коштів», затверджений наказом Мінфіну України від 31 березня 1999 р. № 87, визначає інвестиційну діяльність інакше, а саме як придбання та реалізацію тих необоротних активів, а також тих фінансових інвестицій, які не є складовою частиною еквівалентів грошових коштів. М.П. Денисенко визначає інвестиційну діяльність як комплекс заходів і дій фізичних і юридичних осіб, які вкладають свої ресурси з метою отримання прибутків, О.М. Вінник – як різновид господарської діяльності, тобто як систематичні дії організаційно-майнового характеру, спрямовані на вкладення інвестицій на довготривалій або постійній основі з метою визначення соціально-економічного ефекту, насамперед – отримання прибутку.

Пріоритетні напрями інвестування в Україні мають бути направлені на формування ринку нових вітчизняних конкурентоспроможних продуктів і високих технологій, новітніх ресурсощадних систем машин і механізмів, застосування біотехнології, комп'ютерної техніки у виробничому процесі та сферах його обслуговування, що забезпечує прискорене використання інформації, зміну виробничого процесу, зростання обсягів виробництва продукції та зниження витрат; організацію інтегрованого виробництва, яке спроможне конкурувати з високо інтелектуально оснащеними транснаціональними компаніями; розширення зовнішньоекономічних зв'язків і географії зовнішніх ринків та збільшення їх місткості [3, с. 107].

Ключовими перешкодами, що гальмують розвиток інвестиційного процесу на місцевому рівні, є наступні: невпорядкованість системи залучення та супроводу інвесторів, відсутність усталених і прийнятних в міжнародній

практиці стандартів у сфері інвестування (організаційних, інституційних, маркетингових тощо); низька поінформованість у зарубіжних ділових колах та її інвестиційний потенціал (недостатнє просування інвестиційного потенціалу міста серед вітчизняних та зарубіжних інвесторів); слабка адаптація діяльності навчальних закладів до ринкових потреб загалом та потреб регіональної економіки зокрема; невисока якість інвестиційних пропозицій, для інвесторів; низька активність у просуванні та впровадженні нових форм інвестування, зокрема щодо використання інструментів ДПП; значна частина комунальних активів не працює на економічний розвиток, а є тягарем для міста.

Становлення та покращення економіки України визначається створенням сприятливих умов для комплексного її розвитку. Серед чинників розвитку необхідно відмітити: створення сприятливого інноваційно-інвестиційного клімату в державі та впровадження інноваційно-інвестиційних програм, які б допомагали вітчизняним підприємствам зберігати та посилювати свої конкурентні позиції; залучення інвестицій в усі галузі країни, що могло б забезпечити утвердження інноваційної моделі розвитку та сталого соціально-економічного зростання [4, с. 97].

Основними причинами зниження активності інвестиційної діяльності, на нашу думку, є: несприятливий інвестиційний клімат; недосконала законодавча база; неналежна підготовка інвестиційних проектів та програм і їх недієвість; нерозвиненість інвестиційних інструментів та інвестиційного ринку. Відтак, для підвищення рівня інвестиційної привабливості нашої країни та активізації інвестиційної діяльності як на макро-, так і на мікрорівнях необхідно: уряду та керівництву країни дотримуватися активної позиції щодо залучення інвестицій; підтримувати на державному рівні програми та проекти зарубіжних та вітчизняних інвесторів; продовжувати формування сприятливого інвестиційного клімату; забезпечувати прозорість, «партнерські» відносини між державою та інвестором; розвивати інвестиційний ринок та сприяти його інтеграції у світовий простір [5]. Лише

активна позиція та комплексний підхід щодо вирішення існуючих проблем, пов'язаних з інвестиційною діяльністю на мікро- і макрорівнях, дозволить з максимальною ефективністю реалізувати свій потенціал в інвестиційній сфері, що стане передумовою її сталого економічного розвитку в майбутньому.

Список використаних джерел

1. Покотильська Н. В. Проблеми інноваційно-інвестиційної діяльності підприємств України в сучасних умовах. Збірник наукових праць Подільського державного аграрно-технічного університету. Вип. 22. Т. 2. Економічні науки. Кам'янець-Подільський: ПДАТУ. 2014. С. 176-180.

2. Покотильська Н. В. Науково-фінансове забезпечення та активізація інноваційної діяльності в Україні. Вісник Одеського національного університету. Економіка. Том 20. Випуск 5. Одеса: Одеський національний університет імені І. І. Мечникова. 2015. С. 67-71.

3. Покотильська Н. В., Заборовський В. П., Деренко О. М. Інвестиційний клімат регіону та його вплив на розвиток аграрного виробництва. Економіка та управління АПК. Біла Церква, 2010. Вип. 4(81). С. 106-109.

4. Покотильська Н. В. Проблеми інвестиційної діяльності в Хмельницькій області. Всеукраїнський науково-виробничий журнал «Сталий розвиток економіки». Університет економіки і підприємництва. Хмельницький, 2011. Вип. 3 [6]. С. 96-100.

5. Ястремська О. М. Інвестиційна діяльність промислових підприємств. Х.: Інжек, 2014. 486 с.